

SIEGFRIED:

Tysk prof. og skodvinelev om norsk okkupasjonshistorie

1. Alminnelige betraktninger

Professor Hans-Dietrich Looek, fra det meget Freie universitet i Vest-Berlin.

Så har vi fått en — for ikke å si en rekke — nye versjoner av «gåten Quisling». Først og fremst er det en tysker fra det noksom bekjente Freie Universitæt i Vest-Berlin, professor Hans-Dietrich Looek, som med overveldende «teknisk hjelp» av den utrettelige norske ditto, Magne Skodvin, har prestert en bok på 445 sider om «Quisling, Rosenberg og Terboven». Og dernest har en rekke norske aviser med majoren i Morgenbladet og en cand. philol. Berit Nøkleby (nok en Skodvin-elev?) fra Aftenposten, i spissen løst «gåten» på hver sin måte.

Det er naturligvis interessant å merke seg dette at interessen for den person man mente å ha fått livet av med skuddene på Akershus i oktober 1945 fremdeles, over et kvart århundre etterpå, ikke bare er like levende både i innland og utland, men at interessen faktisk er stigende for hvert år som går. Et uttall av bøker har allerede sett dagens lys, og selvom jo den statsautoriserte Skodvin farer som en skyttel gjennom den — for ikke å si det — historiske vev, så kommer det da også frem nye kjennsgjerninger som stiller både hendelser og personer i et annet lys. For selv de mest devote skodvinianere makter jo ikke å holde oppe det skrekkbilde av en «landsforræder» man malte i 1945 og de nærmeste år. På bakgrunn av det er man stadig på tilbaketog og må stadig gi konsesjoner til ugjen-drivelige kjennsgjerninger og sunn fornuft. Skjønt når man taler om professor Looek vil vi ikke si at nett-

opp det er hans sterke side. Men det kommer jo ikke minst av hans rent generelle innstilling til de politiske retninger som også Quisling representerte med motstand mot den venstreradikale undergravning som et felles hovedtrekk. Men det skal vi komme tilbake til senere.

Den som har fulgt om bare litt med i diskusjonen omkring og bøkene om Vidkun Quisling, er naturligvis klar over at han blir mere og mere «gåtefull» for hver omtale han får, så gåtefull at de som kom i berøring med ham dengang overhodet ikke kjenner ham igjen. La oss se på noen av versjonene:

Først og fremst har vi da versjonen til aktor i straffesaken mot Quisling, Annæus Schjødt, som lagmannsretten karakteriserer slik: «Statsadvokatens syn på tiltalte er at han har handlet utelukkende av maktsyke.» Et syn forøvrig lagmannsretten med Erik Solem i spissen stort sett underskriver.

Opp mot denne versjon, som vel ble den dominerende gjennom en lang rekke år, kan vi så stille den norsk-amerikanske professor Lyder Undstads. Han fremstiller i sin bok «The Norwegian Enigma» Quisling som nasjonalromantikeren og patrioten.

Videre kan vi nevne Benjamin Vogts versjon med Quisling som en mann som falskelig overdrev sin egen innsats på alle områder, litt av en småkjeltring som til-

slutt ble «landsforræder» nærmest av økonomiske grunner.

Sverre Hartmann gav noe mere plass for nyanser i sin bok om Quisling, «Fører uten folk», men han var fortsatt og forble den målbevisste «landsforræder» som ga «fienden» militære opplysninger om Norge slik at han kunne okkupere landet.

Ralph Hewins fremstillet ham i likhet med Undstad som en innbitt patriot som ingen forræderske handlinger begikk, men vel nok dumheter under selve okkupasjonens gang.

Paul M. Hayes frakjente ham heller ikke patriotisme, men det var en slags villedet patriotisme. Rettergangen (Forts. side 2)

Den tyske Bonn-marsj sett med demokratiske øyne

Skal man dømme etter norsk dagspresse, så var den marsj mot Bonn som Den tyske Folkeunion (ledet av National-Zeitungs utgiver dr. Frey) arrangerte så stor faddåse at den ikke engang var omtalen verdt. D.v.s. man nevnte en passant at etpar tusen mennesker deltok, mens det i demonstrasjoner for østavgtalene deltok mere enn det tidobbelte. Så bæ da! skriver Aftenposten og Arbeiderbladet, norsk pres-ses siamesiske tvillinger for tiden.

La oss da gjengi hva en iallfall noenlunde objektiv dansk demokratisk avis, Politiken, har å si om den «mislykkede» oppmarsj. Som man vil se anvendes vanlig demokratisk sprogbruk, men det som slik sies har jo også sin betydelige interesse.

«Det eneste som manglet var hakekorset da det ytter-

ste høyre igår 'marsjerte mot Bonn' under stort politioppbud i en nazidemonstrasjon mot østavgtalene og Brandt—Scheel-regjeringen. Ellers var stilen avgjort nazistisk og talene preget av håtsk fordømmelse av Sovjetsamveldet og Polen.

Demonstrasjonen begynte med et møte i en park i Bad Godesberg (lenger kom ikke Aftenpostens og NRK's berettere. Vår bemerkning), hvorefter man marsjerte med bannere og skilter, ropende og syngende, nordover mot Bonn, hvor man sluttet med et nytt masse møte på torvet i aftnen (30. april).

Hele regjeringskvarteret i det sydlige Bonn — med Forbundsdagen, Forbunds-kanselliet, presidentens kontor og utenriksministeriet — var fra om formiddagen avsperrret av store styrker beredskapspoliti. Bonns po-

(Forts. side 8)

Vi omtalte for endel år siden her i bladet en tysk bok av dr. H. D. Röhrs om Hitlers sykdom etter den behandling han fikk av livlegen dr. Morell. Röhr var i sin tid knyttet til den tyske Reichsgesundheitsführung, så hans ord burde vel tillegges vekt, men eiendommelig nok har det vært taust omkring boken hans. Nå tar en annen tysk lege, dr. Fikentscher, saken opp påny og løfter litt på sløret omkring denne notoriske kvakksalver dr. Morell, som ble Hitlers og Tysklands onde skjebne. Mannen over disse linjer er Morell. Se ellers side 5.

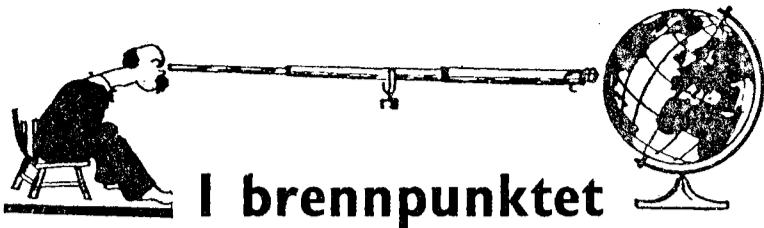
I SERIEN OM LIKVIDERINGENE bringer vi, også på side 5, en ny artikkel, denne gang om mordet på veterinær Hans C. Balterud.

FRA FARMAND har vi hentet et utmerket debattinnlegg om Quislings påståtte «landsforræderi». Innlegget, som har tittelen «Nei, han var ingen forræder!», synes vi er inne på noe meget vesentlig. Side 5.

ELLERS ER DET meget interessant stoff, vi nevner foruten det spesielle ungdomsstoffet på side 4, at «I brennpunktet» beskjeftiger seg med 1. mai-feiringen som ble et opprør mot partipolitikerne. Lederen setter tingene på sin rette plass når det gjelder anklagene mot Quisling og NS-medlemmenes forhold til dem. Og ellers nevner vi innlegg av Olaf Holm om «Ro omkring rettsoppgjøret» og av Oscar Aall om «Profit without Honour». Se sidene 2 og 3.

I motsetning til norske aviser syntes POLITIKEN dette var omtale verd.

I brennpunktet

Vi har opp gjennom årene opplevet mange slags feiringer av 1. mai, fra de dramatiske og blodige klassekampens dager i tyve- og tredveårene — slik det meget fortegnet ble gjenopplivet i norsk fjernsyn i forbindelse med skogsarbeiderkonflikten på Austmarka — gjennom traust og massiv oppslutning om hva som helst lederne i partiet og LO måtte finne på, frem til okkupasjonstidens spede forsøk på isteden å feire en Arbeidets dag. De senere år har vi sett demonstrasjonstogene skrumpet inn der de subbet avsted under unyttige og tåpelige slagord. At interessen tapte seg var jo ikke så underlig eftersom jo de demonstrerendes eget parti satt ved makten og skulle det virkelig demonstrere måtte det jo bli å demonstrere mot seg selv.

Men i år var det faktisk som ved et trylleslag annerleeds. Det var vel tre ganger så mange demonstranter i år som ifjor, og de nøyet seg såvisst ikke med å bære en ledelses intetsigende plakater. Denne gang marsjerte man, og det vil først og fremst si ungdommen eftersom de gamle veteraner satt hjemme, tvers gjennom de gamle partigjerder og gammel lojalitet mot en ledelse som tiden hadde løpt fra.

Pussig nok hadde også forholdene gjort dagen til noe av okkupasjonstidens og nasjonalsosialismens «Arbeidets dag», d.v.s. en dag som samlet ikke bare organiserte industriarbeidere og medlemmer av Arbeiderpartiet, men et bredt spektrum av arbeidende mennesker — og herunder får vi vel under tvil regne også profesjonelle partipolitikere — fra mange leire.

Meget til felles kunne de jo ikke ha denne blanding av langhåret SUF, av skjebnetunge røde kommunister, av knappetellende venstrefolk, av kristelig folkeparti og av jordnære bønder. Ja, vi skulle tro at svært mange på begge sider hadde en sterk følelse av å være kommet i slett selskap. Vi har det faktisk selv imellom når rent nasjonale vurderinger bringer oss i bås med folk hvis meninger vi ellers finner høyst forkastelige. Imidlertid må det jo når det gjelder de mektige demonstrasjoner mot norsk deltagelse i Romaunionen dypt inne i brystet på de enkelte være

noe som binder dem sammen.

De fleste vil jo naturligvis ikke være ved dette at de egentlig er en slags nasjonalister på avveier. De søker å skjule den sunde nasjonalfølelse som gjør at de venger seg mot å forsvinde i en slags internasjonalisme som de hittil varmt har gått inn for. Og så dekker de over det som vel egentlig er en slags nasjonal oppvåknen med allehånde argumenter hentet fra det gamle arsenal. De vil heller samarbeide med Norden, sier de, for de skandinaviske land styres jo av sosialister, mens det i Romaunionen er litt av hvert. I virkeligheten er det vel det nordiske blod i dem som krever sin rett. Noen påberoper seg hensynet til kommunistlandene som ikke får være med i Europa, og det kan jo i og for seg være viktig nok, andre vil hjelpe de evindelige utviklingslandene ved ikke å gå inn i EF, og andre igjen påberoper seg forureningsfaren.

Vi tror ikke man skal ta for god fisk alle disse forskjellige argumentene og dette at man så hårdnakket benekter å føle blodets røst og nasjonalt ansvar for fedrelandet. Det er utvilsomt en utvikling igang her som man ennå ikke kan overskue rekkevidden av.

Vi ser iallfall på slike hendelser som den opprørske protest mot partileders knesatte politikk som viktige og levende strømninger i dagens politikk. Vi tror det er det menige norske velgerfolk som endelig holder på å forberede seg til det store opprør mot og oppgjør med de gamle partidiktaturer, som river ned de gamle partigjerder og som krever selv å få bestemme direkte over landets skjebne og fremtid istedenfor gjennom politiske stedfortredere. Og skjer det så kan det kanskje i dette land engang komme en virkelig nasjonal samling om enn på en noe annen måte enn Quisling og vi andre så det under datidens forhold.

Og det skal vel ikke vi gråte over selvom meget nok kan forekomme oss fremmedartet og uforståelig. Enhver tid har jo sin form og også Quisling pekte jo på at det gjaldt å forstå sin tid — og å ville det gode, la han til.

Kan striden om Romaunionen bidra til en slik utvikling som vi foran antydet, så har den hatt sin misjon uan-

Tysk professor —

(forts. fra side 1)

mot ham var riktignok høyst klanderverdig og uanstendig, men at han ble dømt var i og for seg riktig.

Quislings sekretær H. Franklin Knudsen har gitt et meget sympatisk bilde av ham som den antikommunistiske patriot og som den velvillige og dyktige politiker med probritiske tendenser.

Dette kan tydeligvis ikke være riktig alt sammen, for så «gåtefull» kan intet menneske være. Kanskje det derfor er mere riktig det Hewins har understreket gang på gang, at det slett intet gåtefullt var ved Vidkun Quisling og den innsats han gjorde. Han var en forutseende mann i motsetning til sin samtid, en «profet», og han handlet ut fra dette videre utsyn slik en ekte patriot måtte handle.

Og nå har vi da fått nok en versjon som vel kommer til å forvirre begrepene enda mere. Vi har inntrykk av at denne svorne anti-nazistiske tysker, som var for ung til å kunne ha noe virkelig begrep om Det tredje Rike før undergangen nærmet seg, etter å ha blitt veiledet av Skodvin & Co. her i Norge, og etter å ha pløyet gjennom all den anti-Quisling-litteratur som de norske «tekniske rådgivere» har lagt frem for ham, men uten å søke noen veiledning hos den annen part, f. eks. hos en generalsekretær Rolf Fuglesang, for ikke å snakke om Institutt for Samtidshistorie, eller andre som i motsetning til for eksempel Skodvin har tatt personlig del i hendelsene, og vet hva de snakker om, at denne tysker likesom ikke får det hele til å henge sammen. Som rimelig kan være. Han forstår jo tydeligvis at Quisling ingen «landsforræder» etter gammel målestokk kan ha vært og leter fortvilet etter en forklaring som både kan tilfredsstille det norske Establishment (Skodvin), egen aversjon mot Quislings politiske syn og påtrengende historiske kjennsgjerninger. Han finner den i Quislings opprinnelige filosofiske syn, «Universismen». Den fremstiller han som et slags antikristent filosofisk system, som for Quisling ble en religion og en besettelse. Han oppfattet seg selv som en slags inkarnasjon av Kristus og handlet alltid og utelukkende ut fra sin «universisme».

Vi forstår jo at det kan ha vært både en lettelse for

sett utfallet. Og de bevisste nasjonalister i dette land står her foran en ildprøve.

Politicus

OSCAR AALL:

Profit without Honour

Jeg er hr. Hayes dypt og inderlig takknemlig for dette stikkord! Herregud hvor det passer! Det passer så aldeles blendende — på Quislings motstandere.

Mens norske soldater ennu sloss mot tyskerne ved Narvik, sender de supernasjonale menn i Trondheims kommune arbeidere ut til reparasjon av Værnes flyplass — for tyskerne. Med det resultat at den engelske flåte utenfor Narvik må avbryte kampen!

Men kommunen luktet at der var penger å tjene, og filosoferte med Peer Gynt og Master Cotton: Æren, den får enda være . . . Og dette er bare et eksempel i fleng: Der er en nesten endeløs liste over folk som med glede tar allslags jobber hos tyskerne, ordner med arbeide for tyskerne, eller gjør forretninger med tyskerne, trass i disse folks energisk forkynte overbevisning om at tyskerne var våre fiender og at Norge hadde en nasjonal krig å føre mot dem. Profitt-søkninngen var enorm — enndog før 10. juni 1940. Men når det bare er på det rene at de pengehungrige mente tyskerne var våre fiender, så betraktes slike tilfeller under «Rettsoppgjøret» som værende i orden.

Man skulle tro, at den som ikke næret spesielt fiendtlige følelser eller hadde en demokratisk korstogsinnstilling

historikeren Lock å ha funnet denne lettvinde vei ut av vanskelighetene og det «gåtefulle» og også fristende nær, fordi Quisling jo faktisk led en lignende skjebne, å peke på Quislings «Kristusfølelse.» Loock har kanskje tenkt på den kristne trosbekjennelse, som vi forøvrig ikke tror denne meget moderne tysker er særlig plaget av, der jo gjør den ubetydelige Pontius Pilatus til et evig navn: «— pint under Pontius Pilatus». Og har det da i denne forbindelse streift ham en tanke om «— pint under Annæus Schjødt, skutt, død og kremert»?

Vel, la det være som det vil, men det er iallfall sikkert at det er sterkt delte meninger om Quislings forhold til kristendommen. Undstad fremstiller ham som «grundtvigianer», som bærer av folkehøyskolens nasjonalromantiske og kristelige grunnsyn. Kai Normann har i artikler og dikt fremstillet ham som en kristen idealist, i Nasjonal Samlings program heter det — faktisk i strid med sterke krefter innen partiet — at «kristen-

(Forts. side 7)

overfor tyskerne, måtte kunne samarbeide med dem (etter Haagerkonvensjonens bestemmelser).

Men akkurat det ble strengt straffet.

Rettsoppgjøret, eller Kamouflasjeoppgjøret som det vel egentlig burde kalles, går metodisk og konsekvent inn for Profit without Honour.

Kamouflasjen var jo stort sett bare et taktisk trekk i den aktuelle, politiske situasjon. Den prinsipielle side, den plederte livsanskuelse bak oppgjøret, var nettopp dette: — Profitt uten ære!

At ni tilfeller av rovmord måtte forbli ustraffet i etterkrigsoppgjøret er derfor helt logisk og i strømlinjet overensstemmelse med «rettsoppgjørets» vurderingsskala.

Disse rovmord, disse tjevester for «fienden» — ja også den yndige Ingrid Andersens hevmord — ga profitt: Kontanter, gode stillinger, æresgasjer, borgerdådsmedaljer (vesentlig for å stikke av), St. Olav og navn på minnebauta. Det er alt sammen belønning, utdelt for de foran nevnte nasjonale bragder.

Men hva med æren? Æren — sån i egentlig forstand. — En æreløs handling blir ikke ærefull om den heies opp med alleslags hedersbevisninger.

Og hvor meget ære faller det egentlig på historikere som nedvurderer de engelske nøytralitetskrenkelser 16. februar og 8. april 1940 til en betydning langt under den som både engelske og tyske samtidige, offentlige myndigheter og andre velinformerte kilder tiller dem?

Men det blir kanskje en del profitt?

Hva Quisling angår, var hans likegyldighet for penger slik at han ikke engang visste hva han hadde i lønn som forsvarsminister.

Når Quislings navn nevnes sammen med ordet «profitt», kan det bare være for kontrastens skyld.

E.F. Labråten

I «EEC-NYTT» kan man lese om hvordan EF-kommisjonen premierer ødeleggelsen av frukttrær. Italienske fruktdyrkere skulle grave opp frukttrær i den hensikt å begrense avlingen av epler, pærer og fersken innen EF. Ca. 11 000 italienere har nå krevd sin premie, uten at Italias myndigheter har reagert. Nå har EF-kommisjonen p.g.a. dette besluttet å trekke Italia for den europeiske domstol. Var det noen som nevnte nasjonal suverenitet?

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Skjekene og merra

Den omtale vi bringer annet steds i dette nummer av en ny bok om Quisling, denne gang av en ung tysker, som veiledet av den iherdige professor Skodvin med flere har gransket utvalgte dokumenter fra annen verdenskrig, gir oss den tanke at det nok kan være nødvendig å sette visse saker og ting på sin rette plass i denne sammenheng.

Saken er jo nemlig den at Vidkun Quisling har man tatt livet av for et kvart århundre siden. Han er ute av stand til lenger å forklare seg og forsvere seg. Han betyr ikke lenger i den sammenheng noen fare for den høyst blandede flokk av «gode nordmenn» som krafset til seg makt og stillinger i det nye Norge som oppstod i 1945, og som ikke skyr noe middel for å holde på sine posisjoner.

De dømte NS-folk som ikke har villet bøye nakken under jøssingåket betyr i motsetning til den døde Quisling, en fare for dem med sine stadige avsløringer av hva som virkelig foregikk under og etter okkupasjonen og sitt ustoppelige krav om rettferd og sann historieskrivning.

Imidlertid synes heller ikke dette i det lange løp å være nok til å stoppe alle munner. Hetsen må holdes gående for sikkerhets skyld iallfall. Derfor den uopphørlige jakt etter nye anklagepunkter mot Vidkun Quisling, derfor denne syke utvelgelse av utelukkende anklagende materiale fra tiden før og da Norge ble okkupert som en direkte følge av egen tåpelighet.

Saken er jo imidlertid den, som alle historikere iallfall vet, at når det gjelder Quislings eventuelle tyske forbindelser før og under okkupasjonens første fase, så er alle NS-folk like lite part i saken som noen av dem som idag reiser anklager mot dem. Vi kjenner ikke til at noen NS-mann — muligens bortsett fra Hagelin — er blitt dømt for å ha hatt noen del i eller vitende om hva nå enn Quisling måtte ha foretatt seg før okkupasjonen.

Når vi peker på denne ugjendrivelige kjennsgjering, så er det naturligvis ikke forde vi godtar anklagene mot ham. Etter vårt kjennskap til Quisling og etter den historieforskning vi selv har drevet i mere enn tyve år nå er den fremstilling man har gitt av Quislings handlemåte og

«EIDSVOLLSØYLEN TIL SKIEN?»

Grosserer Halvor Dahl i Skien har i et brev til kirke- og undervisningsminister Bjartmar Gjerde spurt om Staten vil bevilge to millioner kroner til reisingen av «Eidssvolløylen» i Skien.

Dahl sier at det var skaperen av monumentet Wilhelm Rasmussens ønske at søylen skulle reises i Skien, hvis den ikke ble reist i Oslo.

Det er uklart hvor mye det vil koste å reise søylen. Det var tidligere snakk om 1.8 millioner kroner, men Kulturrådet har nå antydning at beløpet vil komme opp i fire millioner kroner, skriver Aftenposten.

«landsforræderi» i denne sammenheng fullstendig misvisende og fortegnet. Det har vi gitt uttrykk for så ofte at det vel ikke skulle være nødvendig å understreke.

Det vi imidlertid føler trang til å slå fast her er at når det gjelder å vurdere Quisling og hans forhold på dette punkt, så er vi tidligere NS-folk like lite part i saken som noen jøssing. En beskyldning mot Quisling for landssvik dengang rammer ikke oss. Derfor burde vår mening i denne forbindelse veie like tungt som noen annens.

Vi ble, da okkupasjon av landet som følge av partipolitikernes udugelighet og forbryterske lettsinn — for ikke å si noe enda verre — var et faktum, stillet overfor de samme problemer som alle andre nordmenn. NS-folkene kjempet hvor det var mulig med i den håpløse kampen for å forsvere en «nøytralitet» som allerede var forspilt, fordi de så det som en plikt, og ut over dette hadde den alt overveiende del av de senere dømte overhodet intet å gjøre hverken med NS eller det som hendte før Norges kapitulasjon var et faktum.

Istedenfor å klarlegge dette for folk på en anstendig måte har makthaverne — kanskje som rene angstbitingen — målbevisst forgiftet skolebarna med sine løgner og beskyldninger om «NS-folkene» som hjalp tyskerne inn i landet, og utnyttet enhver anledning til å la beskyldninger mot Quisling regne over ethvert medlem av NS uten smålige hensyn. Eier de da ikke skamfølelse? Eller rettferdssans?

OLAF HOLM:

«Ro omkring rettsoppgjøret»

I. Dette krav fremkom i sin tid fra hold som er skyldig eller medskyldig i dommen over Vidkun Quisling og føler at det er et justismord. Det er istedet blitt mer og mer uro, som etterhånden har bredt seg til utlandet. Det er nylig derfra gjort forsøk på å komme de skyldige til unnsetning. De «bevisligheter» som i den anledning er kommet derfra har ikke beviskraft sålenge de ikke fremlegges og prøves i norsk rett.

M.a.o.: Saken mot Quisling bør gjenoptas post mortem for lovlig norsk lagrett under ledelse av en normal lagmann og under iakttagelse av norsk rett, såvel straffelov som straffeprosess.

II. Men én ting beviser denne forsinkede private etterforskning, og det er at man nettopp på det hold tviler på at dommen er i overensstemmelse med rett og rettferdighet. Det vil si, at de i «retten» fremkomne beviser ikke er tilstrekkelige til å begrunne dommen. Derfor forsøker man å supplere dem og disse «suplikantene» bør være de første til å forlange dem rettslig prøvet, hvis de da selv har tillit til dem.

Det har neppe noe vettugt menneske i dette land.

III. En gjenopptagelse av saken mot Quisling post mortem vil også være en nyttig prøve på hvor langt den angivelige norske suverenitet holder, eller om det bare er innbildning eller munnsvær. Saken er som kjent satt i scene av en «mestermann» borte i Moskva med to norske «rakkerknekters» hjelp, så det er vel visse hensyn å ta — fremdeles.

IV. «Jeg kan vente», sa Knut Hamsun, da man herjet med ham som verst. Hans ventetid er forlengst forbi. Man soler seg nu i ham som før. Quisling kan også vente. Hans ventetid nærmer seg slutten. Hetlefolket måtte også vente. Heller ikke de ventet forgjeves.

VI OPPFORDRER alle som er interessert i nøktern historieskrivning til å sende inn aviser, klipp, bøker, dokumenter m.v. som kan belyse tiden fra 1930 og senere til INSTITUTT FOR SAMTIDSHISTORIE Tostrups gt. 29 — Oslo 2 Tlf. 44 68 83

Institutt For Samtidshistorie

DRIFTSREGNSKAP 1971

Table with columns for items (UTGIFTER), amounts, and totals. Includes categories like Historienemnda, Biblioteket, Husleie, etc.

Table with columns for items (INNTEKTER), amounts, and totals. Includes categories like Bidragsyttere, Renteinntekter, DRIFTSUNDERSKUDD.

STATUS PR. 31. DESEMBER 1971

Table with columns for items (EIENDELER), amounts, and totals. Includes categories like Bankinnskudd, Utestående fordringer, Gjeldsbrevlån, etc.

Oslo, den 27. april 1972.

Georg Stray, Alex. Lange, Martin Kjeldaas, Hans S. Jacobsen, Andreas Stangeland, Revidert, Beretning avgitt 27. april 1972, R. Fossum, Statsaut. revisor

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

Nysvenska Rørelsen gjør gjensitt

Sent fredag kveld den 28. april kom tre biler med svenske ny-fascister på gjensitt til Nasjonal Ungdomsfylking. De ble innkvartert hos forskjellige N.U.F.-medlemmer.

I forbindelse med besøket foretok N.U.F. en aksjon på Egertorget dagen etter. Denne er omtalt et annet sted på denne side. Svenskene overvar aksjonen og ga råd utifra den erfaring de hadde med lignende ting i Sverige.

Den samme kveld samlet svensker og nordmenn seg rundt langbordet. Middagen ble spist i skjæret av levende lys. Solkorsfanen på veggen understreket den nordiske stemningen som rådet. Etter middagen ble meninger luftet og uoverensstemmelser bragt fram i lyset. I spørsmålet om EEC-medlemskap kunne N.U.F. og Nysvenska Rørelsen ikke komme til enighet. Som kjent tar N.U.F. sterk avstand fra denne form for europeisk samling, mens de svenske nyfascistene inntar en pro-EEC holdning.

Søndag besøkte svenskene vikingskipene på Bygdøy. Etter middagen samme dag skiltes vi for denne gang. Det hadde for N.U.F. vært et gledelig gjensyn. Diskusjonene hadde vært fruktbare selv om mange av meningene hadde vært delte. Nysvenskar! Vi ønsker dere lykke til videre og håper på et snarlig gjensyn! E.R.H.

Antisemittisme i Østerrike igjen

Antisemittismen i Østerrike har nådd parlamentsplanet. Østerrike har alltid vært et meget antisemittisk land. Det er det østerrikske største opposisjonsparti — Det Østerrikske Folkepartiet, nå spiller på når de angriper den sittende regjering under Bruno Kreisky. Kreisky er av jødisk byrd, og det har kommet fram at entreprenørfirmaene, som har

fått jobben med å bygge opp FN-byen i Wien, også er av samme avstamning. Også visseordføreren i Kreisky's sosialdemokratiske parti, Felix Slavik, har drevet med korrupte forretninger på si. I

den demokratiske pressen betegner man Folkepartiets reaksjon på dette som rasehat. Sikkert er det ihvertfall at Østerrikes Folkeparti nå seiler i sterk medvind. *

Amerika: En raseoppgave

Av Commander Matt Koehl i «The National Socialist White Peoples Party»

Mange av våre lesere har spurt oss om hva egentlig de amerikanske nasjonalsosialister, «The National Socialist White People Party», står for. De glimt man imellom får i norsk dagspresse dreier seg jo utelukkende om sjikanerier og ellers er jo bakgrunnen her i det forholdsvis raserene Norge slik at man har vanskelig for å forstå de voldsomme rasemotsetninger i USA.

NSWPP later til i de siste 2 år å ha hatt en betydelig fremgang. Foruten mange tusen direkte aktive forkjempere regner man med at det har flere millioner skjulte sympatisører fordelt over hele USA. Partiet, hvis første leder, Rockwell, en tidligere aktiv krigsflyver, ble brutalt skutt ned for noen år siden, ledes nå av Matt Koehl. Det driver gateaksjoner i stor

stil og har et eget ordensvern «The Stormtroopers».

Det er rasespørsmålet som i første rekke opptar partiet, rimelig nok ettersom striden mellom de mange raser tilspisser seg mere og mere. I denne og etpar artikler til, hentet fra partiets avis «White Power», forteller Matt Koehl om partiets syn på rasestriden i USA. Det er nok nødvendig for oss å reservere oss når det gjelder meget av det Koehl anfører, men vi tror det kan være riktig at også en røst fra den side slipper til med sitt syn, etter at dagspressen i årreker nå har angrepet hans parti. Det må vel også være demokratisk rett og riktig hvis meningsfrihet skal råde. Koehls artikkel er oversatt for FOLK OG LANDS Ungdomsside av signaturen «Stormtrooper».

I.

Amerika av idag er stillet overfor kriser av alle slag — sosiale, økonomiske og politiske.

Det er selvfølgelig ikke første gang i amerikansk historie man har stått overfor en krisesituasjon. Idag er imidlertid problemet at det hersker en veldig likegladhet med hensyn til å løse krisene.

Amerikanerne har bestandig «gitt blaffen», uten hensyn til konsekvensene av deres handlinger. I et stort land som U.S.A. har livet vært latterlig sorgløst for oss. Som folk betraktet, har vi hatt en tendens til å ta ting for gitt.

Helt fram til konfliktene i Korea og Vietnam har vi aldri tapt en krig. Det eneste militære nederlag som amerikanerne noensinne har lidd begrenser seg til sydstatene (borgerkrigen) for over 100 år siden.

Som et resultat av dette utviklet det seg en typisk amerikansk holdning: «Av og til kan det gå galt, og vi kan få nedgangsperioder. Men til slutt vil alt ordne seg igjen.» Og alt skulle forløpe slik, som ved trolldom, uten noen som helst hensyn til forholdet mellom årsak-virkning.

For et samfunn i oppvekst, uforstyrret av store historiske problem og velsignet med utallige goder i et veldig ekspansivt land, ville dette ha vært fint. I den utmerkede isolasjon som en slik situasjon ville skape, kunne amerikanerne hengi seg i fantastiske illusjoner uten frykt av noe slag.

I dag er ikke dette mulig lenger. Overalt smuldrer demokratiets drømmeverden med dets utallige myter og fraser bort.

Horatio Alger er forsvunnet. Walt Disney's «happy

NUF-aksjon den 29. april

Nasjonal Ungdomsfylking gjennomførte sin aksjon i regn og kulde. De ugunstige værforholdene til tross ble aksjonen den hittil mest oppmerksomme både fra «Rød» og «Blå» side. Diskusjonen var til sine tider svært heftig. Selv om N.U.F.s flygeblad denne gang omhandlet overbefolkning og u-hjelp, kretset diskusjonen rundt emnet ny-fascisme og ny-nazisme. I skjønn forening kaklet kommunister og demokrater fram sine argumenter imot dette nye nasjonale politiske alternativet. Argumentene var gamle og velprøvde — noen fra 30-årene, noen fra 40-årene. Kommunistene og demokratene har hverken kunnet fornye sitt utdøende politiske syn eller sine argumenter imot det som er bedre. I panikk klamret de seg til 6 millioner-myten og andre overlevde krigs-legender. For dem begge er den nye nasjonalismen farlig. Den nye nasjonalismen vil bety kommunismens og «demokratiets» død. Den vil bety samfunnets redning og reell medbestemmelsesrett for alle samfunnets medlemmer. At N.U.F.s politikk både er ny og aktuell kunne både demokrater og kommunister ha forsikret seg om hvis de hadde orket å stave seg igjennom N.U.F.s flygeblad. Teksten lød:

Nordmenn!

Hvert sekund øker verdens befolkning med 3 personer. Det gir 70 millioner pr. år, hvilket er tre ganger så mange som hele verdens-

delen Australia totalt kan gjennomføre sin aksjon i løpet av 10 år, hvilket er fire ganger så mange mennesker som Sovjetsamveldet med sitt gigantiske areal strever hardt for å brødfø i dag.

Allerede i dag er verdens matforsyning for liten og det lille man har, trues nå av forgiftninger av vann, luft, jord og hav.

Katastrofen er i anmarsj!

Hungersnød kan bli en realitet i Norge om få tiår. Denne utvikling må stanses! Vær med å skape norsk beredskap med vern om primærnæringene, desentralisert bosetting, utvidet jernbanenett og beredskapsberedninger.

Norge er av de industri-land som lever av importerte råvarer, matvarer og drivstoffer. Den tekniske «u-hjelp» vil industrialisere andre verdensdeler, og disse vil da legge beslag på råvarer, matemner og drivstoffer selv.

Katastrofen truer OSS!

Den humanitære «u-hjelp» øker folkemengden i andre verdensdeler. Disse vil da slutte å eksportere matvarer.

«U-hjelp» er selvmord. «U-hjelpen» bare fremskynder den kommende stor-krise. Vær med på å bruke u-hjelpsskatten til norsk beredskap og naturvern.

Vi nordmenn bekjempet ikke i fem år de tyske okkupanter, for at landet vårt skulle legges åpent for fremmede raser og underordnes internasjonale interesser.

Norsk livsvilje!

ending» er forsvunnet. Jule-nissen kommer ikke lenger ned gjennom pipa. Den kalde og rå virkelighet banker på.

Grensen forsvinner . .

Tidligere kunne amerikanerne alltid flykte fra en ubehagelig virkelighet ved å dra mot grensen (vest). Det var i sannhet den grensen som besørget den psykologiske horisont og som formet den amerikanske karakter.

Men den grensen finnes ikke mer. Etter den siste store utvandringen til California i 1930- og 40-årene, ble denne gigantiske fluktventil definitivt lukket for alle praktiske formål.

Og sammen med at den geografiske grensen forsvinner, er også den tradisjon-

elle sorgløse selvtillit i ferd med å forsvinne.

For første gang i historien mister amerikanerne troen på de verdier og myter som de i krisetider tidligere hadde forfektet. For første gang i historien er de usikre på utfallet av det dilemma som de nå befinner seg i.

Alt dette kjennetegner en annen krise, en åndelig krise, som er av langt større viktighet: en identitetskrise. Det faktum at saker og ting ikke viser seg å gå helt etter oppskriften er forbundet med en stadig økende usikkerhet.

Denne gang er det ingen måte man kan lure seg unna de nasjonale krisene på, som man nå er konfrontert med.

For å overleve er det nødvendig at vi oppdager hvem

(Forts. side 8)

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.

Telefon 33 49 00

Norsk samhold! — Norge for nordmenn!

NASJONAL UNGDOMSFYLKING, Boks 5331 — Majorstua, Oslo 3

Hitlers mystiske livlege nok engang

Nye opplysninger i en artikkel av dr. Fikentscher i «Die deutsche Nation»

Adolf Hitler i 1934, full av ungdommelig spennkraft.

Et av de nye Tysklands mest seriøse vitenskapelige tidsskrifter, «Die deutsche Nation» (Tidligere «Deutsche Hochschullehrer-Zeitung»), som utgis av Dr. habil. Herbert Grabert i samarbeide med Institut für deutsche Nachkriegsgeschichte, behandler i sitt hefte 1 for år i en lengere artikkel påny den mysteriøse dr. Morell, Hitlers mangeårige livlege. Artiklen er skrevet av en tidligere tysk regimentslege, Henning Fikentscher, og gir et avslørende bilde av den skjebnesvangre virksomhet den grandiose svindler dr. Morell drev. Vi skal her se litt på noe av det som anføres i artikkelen.

I første rekke dreier artikkelen seg om en innbringende kiempeschäft som dr. Morell drev med et lusepulver han hevdet å ha funnet opp, og vi skal komme tilbake til det ved leilighet, men større interesse har kanskje andre sider av det som anføres. Først og fremst da de andre medikamenter dr. Morell benyttet bl. a. på Hitler, som næret en blind og utrolig tilfitt til denne sin høyst tvilsomme livlege.

Morells medisinske «nyskninger» var temmelig vilkårlige sammensetninger av velkjente medikamenter over hvis art og virkning han prinsipielt pleiet å holde sine pasienter uvitende. Her gjorde han bruk av dette at han i sine unge dager hadde vært skinsleer og herunder hadde lært mange hemmeligheter av ville folk og orientallere. Dr. Morells medisinske og farmasøytiske kunnskaper var ellers svært små og han anstrengte seg heller ikke syndelig for å utvide dem. Det som først og fremst interesserte ham var noe det kunne tjenes penger på.

Det av ham angivelig oppfunne og sterkt oppprekla-

merte VITAMULTIN skulle være en kraftgivende vitaminblanding, som han lot fremstille i tre sorter. For uinnviede var forskjellen bare å erkjenne på pakningen: i vanlig papir kom massevaren for millionene i Deutsche Arbeitsfront, i sølvpapir for generaler og ministre, og i gullpakninger bare for Hitler. Og her er det i første rekke det han lot Hitler få som interesserer, fordi det viste seg at det overhodet ikke dreiet seg om noen vitaminblanding. Innholdet ble holdt strengt hemmelig av dr. Morell, men det lyktes en lege å få tak i en av tablettene og la den undersøke. Istedenfor vitaminer viste tablettene seg å inneholde en forskrekkelig mengde pervetin og koffein. Det var altså et ganske alminnelig oppkvikkingsmiddel. Pervetin ble under krigen ofte gitt til panserbesetninger og flyvere for å holde søvnen borte under store påkjenninger. Når man tok det, og spesielt i lengere tid, hadde det imidlertid de ubehagelige bivirkninger at det gjorde den dopete snakkesalig, irritabel, full av motsigelseslyst og uimottagelig for motforestillinger.

Hitler trodde at han tok inn livsviktige vitaminer, men ble altså etterhvert faktisk dirigert av sin livlege når det gjaldt sinnsstemning og opptreden, noe som igjen influerte på hans avgjørelser. Først i 1942/43 oppdaget man innholdet av de tabletter Morell gav Hitler, men forsøket på å komme livlegen tillivs via Reichsführer-SS Himmler mislykkedes. Morell ble dekket av Hitler som trodde blindt på ham og av den mann som det også på andre måter har vært reist slik tvil om, den mektige Martin Bormann, som alltid støttet Morell. Forsøket på å la Morell forsvinne

Resultatet av dr. Morells behandling: Hitler i full legemlig oppløsning i 1945.

kunne ha kostet Himmler selv hodet, skriver dr. Fikentscher. «Men også Himmler visste for lite, for ikke å snakke om alt. På en rett og slett formodning å rydde tilside Morell, Bormann og Hitler kunne Himmler like lite beslutte seg til — midt i en krig på liv og død — som en anstendig offiser kunne godta mordforsøket på den øverste krigsherren 20. juli 1944.

V-dropsene som Morell drysset ut over hele Wehrmacht og likeledes gjorde en kjempeforretning på virket gjennom sukkerinnholdet like skadelig som andre syreholdige sukkervarer. Hos troppene på nordfronten, og spesielt i Nord-Norge, virket

(Forts. side 6)

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

Fra en medarbeider

«Tilfellet Balterud»

Hans Caspersen Balterud. Født 15. juli 1901, i Aurskog. Tok veterinæreksamen i '34. I 1942—43 supplerte han sin utdannelse med Cand. vet.

Balterud ble ansatt midlertidig i 1942. Ble samme år — 1. november av det daværende Innenriksdepartement, ansatt som fast distriktsveterinær i Bagn i Valdres. Han var gift med Augusta Cuhr, f. Natvig. 1. mai 1945, ble han brutalt myrdet i en butikk i H.dalen. Det finnes tre versjoner av hendelseforløpet i denne historien; alle nevnes nedenfor:

Først den offisielle versjonen som lå til grunn for kjennelsen i Stortinget, da det av slo enkens søknad om billighetserstatning. Her uttalte riksadvokaten bl. a. at han under tvil fant å måtte legge drapsmannens forklaring til grunn for sitt standpunkt, — som gikk enken imot, og som fritok morderen for alt ansvar. Riksadvokaten sier videre at den drepte hadde truet hjemmefrontmannen, at han hadde undersøkt lastepanet på bilen han kjørte med, osv. Alt dette er løgn.

Av en annen hjemmefrontmann hørte jeg noe helt annet. Men først versjon nr. 2. Den går ut på at morderen drakk sammen med offeret kvelden 1. mai 1945. Under festen kom det til krangel mellom morderen og offeret. Under krangelen får Balte-

I FARMAND har den forlorne sønn vendt tilbake etter lang tids fravær, og vi synes allerede vi kan spore litt mere friske luftninger i bladet. Blant annet er det 22. april 1972 gitt plass for etterfølgende debattinnlegg med bra utstyr. Tittelen er den samme som her.

Herr redaktør.

Det er minst to avgjørende

Naturligvis ingen forræder!

grunner til at Quisling ikke kan betegnes som forræder.

For hva er forræderi! Det er bevisst svik eller svikt i troskapen mot noen eller noe som man er bundet til i troskapsforhold. Noe slikt forhold eksisterte aldri mellom Quisling og Nasjonal Samling på den ene siden og 1940-regjeringen på den annen.

Det som eksisterte, var et kompromissløst kampforhold — tusenfaldig proklamert gjennom 7 år. Et revolusjonært forhold.

Og hva kan man kreve av revolusjonære? Kunne man kreve at birkebeinerne skulle være lojale mot Magnus Erlingssons regime da de (med svensk hjelp) gjorde innfall i Norge? Eller f. eks. jakobinerne i Frankrike, har noen da eller siden ventet at de skulle være lojale mot Ludvig 16. og det franske kongedømme? Eller Jefferson og Washington overfor den britiske kongemakt, deres lovlige regjering, i 1770-årene? Og hva med Kerenski-folkene og kommunistene under den russiske revolusjon, skulle de ha noen troskapsplikt overfor tsarismen?

Ja, ta gjerne med de i dag høyt aktede 20. juli — menn i Tyskland — klandrer man dem for sviktende troskap mot Hitler?

Her nytter det jo ikke å komme med forfatning og jus, aller minst formalia.

Til syvende og sist var det bare maktavgjørelsen — og ikke lovhjemlet rett — som bestemte dommen over menn som Harald Hårfagre, Sverre Sigurdson, Gustav Vasa, George Washington, grev Mirabeau, Johan Sverdrup, Christian Michelsen («norske revolutionen»), Lenin.

Makt de facto ble alltid etterfulgt av anerkjennelse de jure. (Burde forresten ikke — i lys av dette — rettsvesnets representanter slutte med å se på seg selv som en slags bærer av hellige og ukrenkelige rettsprinsipper der det gjelder ideologisk maktkamp? Og dempe en smule den patetiske tale om «rettsstaten»?)

Siste verdenskrig var realistisk sett en ideologisk krig i slekt med religionskrigene — en verdensomspennende kamp om livssyn og de høyeste verdier, og det med den aller største innsats av oppofrelse og kampevne.

Demokratiene krevde absolutt solidaritet av alle sine tilhengere. Burde de ikke

(Forts. side 8)

(Forts. side 6)

Hitlers livlege —

(Forts. fra side 5)

de direkte herjende på tenenes tilstand, mens den røde hær etter direkte ordre daglig tygget granknopper og beholdt sine sunne tenner.

Morell arbeidet forøvrig ikke bare med disse store prosjekter, men også i det små, som med de gygne pervetin-koffein-tabletter for Hitler, for hvem han også forbeholdt en særbehandling med sulfonamid ultrasepryl, som firmaet Katz & Co. i Budapest leverte. Morell var medeier i dette firma uten at Hitler eller noen annen i ledelsen ante det. Dette sulfonamid fra Katz & Co. var ikke forblitt ukjent da det ble innført. Universitetet i Leipzig hadde prøvet det og funnet det utilfredstillende som bakteriehemmer, men derimot skadelig for nerverne. Det ble avvist som legemiddel. Med dette ble Hitler sprøytet ved det minste tilfelle til forkjølelse, ja, om bare en eller annen i hans omgivelser hostet eller nøs. I dagevis før en offentlig opptreden ble han forebyggende gitt det som var erklært farlig i bruk for den alminnelige tysker. Adolf Hitler ante intet om dette. Han trodde like blindt på sin lege som tyskerne trodde på ham.

Ellers var jo dr. Morells forhistorie denne: Straks etter å ha tatt sin legeeksamen dro han ut som skipslege og slo seg derefter ned i Dietzenbach ved Frankfurt a.M. som alminnelig privatpraktiserende lege. I 1919 dukket han så plutselig opp i Kurfürstendammkvarteret som «spesialist i hud- og veneriske sykdommer» uten noen slags forutdannelse for det. Dette var mulig i Tyskland dengang, men straks etter at Morell hadde slått seg ned som «spesialist» kom det en ny ordning med spesialister. Den ble imidlertid ikke gitt tilbakevirkende kraft slik at dr. Morell kunne fortsette en meget innbringende praksis. Han fikk nemlig, bl. a. på grunn av det mystiske skjær han omgav sin praksis med, et meget stort klientell og tallet blant sine pasienter en rekke kjente folk fra inn- og utland, politikere av alle retninger, høyere militære, medlemmer av fyrstehus og andre.

Inntil 1936 drev dr. Morell sin praksis alene, men etter at han på anbefaling av Hitlers gamle venn, münchenfotografen H. Hoffmann, var blitt kåret til Hitlers livlege, skaffet han seg en stedfortreder i denne praksis. Det var forøvrig en av disse stedfortrederne hans som

meget treffende sa at dr. Morell hadde «charme som en nilflodhest». Utad hadde dr. Morell holdt seg politisk passiv og han gikk først inn i NSDAP i 1933, da det etter maktovertagelsen fortonet seg som lønnsomt, noe den senere livlege hadde et meget våkent blikk for.

Stillingen som Adolf Hitlers livlege bekledte nå dr. Morell helt til det tyske sammenbrudd, og da som «spesialist» i indremedisin. Det er klart at dette valg vakte adskillig bekymring i ansvarlige legekretser i et land som Tyskland hvor det fantes en slik mengde virkelig fremragende leger. Dette ble imidlertid gjerne utlagt som kollegial misunnelse. Det er ellers kjent at bl. a. både dr. Goebbels og, som nevnt, Heinrich Himmler gjorde resultatløse forsøk på å advare Hitler.

Da Berlin ble innesluttet våren 1945 fikk dr. Morell Hitlers tillatelse til å fly ut av den beleirede by og dra til Berchtesgaden. Der kom han sammen med en rekke ledende nasjonalsosialister i amerikansk fangenskap. Etter å ha vært forhørt ble han imidlertid satt på frifot. Han døde 1947/48 etter en operasjon.

Det er påfallende hvor lett dr. Morell slapp fra det i motsetning til sine kolleger fra Det tredje Rikes ledelse. Ble disse ikke tatt tilfange allerede straks, så ble de jage som ville dyr, satt i fangenskap, dømt og frarøvet all eiendom. Dr. Morell skjedde det intet av dette. Han ble aldri stilt for retten. Riktignok ble hans store formue til å begynne med beslaglagt, men etter hans død ble den friggitt og overlatt hans enke. Til sammenligning kan vi nevne at Hitlers rådgivende kirurg, professor dr. med. Karl Brandt, som intet annet ondt hadde gjort enn som ren fagmann å lede det tyske medisinalvesen, ble hengt. Andre foretrakk å ta sitt eget liv, som for eksempel Reichsärztführer professor dr. med. Leonardo Conti. Hans enke ble frarøvet all eiendom.

La oss så se litt på hva de amerikanske leger mente om sine tyske kolleger i fangeleirene. De har gitt uttrykk for det i sine notater og rapporter. De så på fangne NS-leger som faglig høytstående, anstendige, dyktige og likeverdige kolleger. Livlegen dr. Theodor Morell beskrev de imidlertid annerledes: som en «krypende, pengegrisk kvakksalver — — med et svins hygieniske vaner.» Dette etter at han stadig gjorde dem oppmerksom på at han

gjennom 9 år langsomt hadde forgiftet det tyske stats-overhode med oppkvikkings-, rus- og bedøvelsesmidler, med sulfamidler og afrodisiaca. Etter eget sigende hadde altså denne nydelige livlege i virkeligheten arbeidet som skjult giftmorder.

I alt dette er det et mysterium som det er vanskelig å trenge tilbunns i, på samme vis som det er når det gjelder Martin Bormanns liv og virke. Og underlig er det da også å notere seg at Morells beste støtte var nettopp Martin Bormann.

Og en må vel også kunne slå fast at det var en menneskelig umulig oppgave Adolf Hitler hadde under annen verdenskrig i en krig mot en veldig overmakt, omgitt av forræderske generaler og tillitsmenn, i hendene på en skjult giftmorder som langsomt men sikkert berøvet ham evnen til å treffe de riktige slutninger. At han klarte det i hele 5 år, er noe av et mirakel.

For ungdommen

(Forts. fra side 4)

vi er, at vi oppnår en tilsvarende erkjennelse i nasjonalt øyemed, og at vi godtar ansvarfølelse hos et modent folk.

Men hvem er vi? Hva er Amerika? Hvordan skulle det (Amerika) være?

Er det bare en eneste stor klump med fast eiendom? Eller er det ganske enkelt bare en gunstig anledning til å bli velstående?

Amerika, det virkelige Amerika, er ingen av disse ting. Amerika er fremfor alt et rasebegrep, et raseuttrykk.

Den vanlige liberale forestilling om at enhver fjærløsskapning på to ben i U.S.A. er lik og er således kvalifisert som amerikaner er fullstendig vås.

Begrepet «Amerika» eksisterte ikke før de første europeerne kom, hverken som nasjon eller som geografisk ord.

Amerikansk historie begynte ikke før den første hvite mann gikk i land på disse strender. Vår historie begynte som en utvidelse av den europeiske historie, med andre ord den hvite, vestlige eller ariske historie.

De opprinnelige innbyggerne før Columbus' tid var spredd rundt hele det nord-amerikanske kontinent. Selv om disse menneskene av og til engasjerte seg i stammerkriger, betraktet de seg definitivt ikke som «amerikanere» eller som samfunnsmedlemmer.

Den hvite manns kolonisasjon av Nord-Amerika fra det 17de til det 19de århundre representerer ganske enkelt den siste av de store ariske utvandringene, som

Likvideringen — —

(Forts. fra side 5)

mann fra Oslo hit. Vi ble da tvunget til å iverksette visse sikkerhetsregler. Når så siden Balterud kom inn i bildet, kom det et direktiv fra høyeste hold om streng overvåking av disse to. Men igrunnen var dette et anstaltmakeri; da Balterud og den andre (Per Åge Madsen) aldri foretok seg noe som truet vår virksomhet. Vår virksomhet var jo temmelig brennbar, så vi hadde ikke råd til å ha angivere rekende rundt oss. Men som sagt, disse to var ikke av den typen.

Vi hadde forøvrig en kontordame hos tyskerne i Hønefoss, som varslet oss om alt — i god tid.

Da vi kom så langt som til slutten av april 1945, ble det satt igang registrering av biler som kunne brukes til transport av tyske soldater inn til Hønefoss. En av vår gruppe, han heter H., var vår bilmekaniker. Han fikk i oppdrag å reise til B. for å hente en lastebilmotor som skulle innstalleres i en bil her ute i dalen. H. reiste til B. og hentet motoren, og på tilbaketuren ba Balterud om skyss. Han hadde fått en telefon fra H.dalen — fra en som hadde et sykt dyr. H. lot Balterud sitte på og den dramatiske turen begynte.

Etter noen kilometer begynte praten å gå livlig i førerhuset. H. som hadde tatt noen «pinner» på Bagn, ble ivrig og antagelig «noe løsmunnet», så diskusjonen ble temmelig amper. Balterud var blitt kjent for å være en meget stridglad herre, og lot seg naturligvis ikke pille på nesen.

Noen kilometer ute i H.dalen kom bilen til en skarp bakke. Her nesten stoppet lastebilen. Plutselig åpner Balterud bildøren, går ut og nesten småspringer opp bakken og inn i butikken som lå der. Ved den ene enden av disken var det en telefon. Balterud går dit og tar luren og slår et nummer. På hver side av Balterud står det to

har feid over jorden fra tid til annen, og som først utsprang fra det gamle Indo-Europeiske samfunn ca. 2000 f. Kr.

(Vi bør vel her peke på noe som forfatteren synes å ha behandlet noe lettvint, nemlig at den hvite mann jo kom til Amerika lenge før Columbus. Vi tenker på nordboerne som kom til Vinland og dannet faste kolonier der, og vi tenker på irlendere som kom til Amerika på ligende måte. En annen side av saken er at denne første ariske folkevandring ikke var tallrik nok til å kunne skape et virkelig «Amerika».) (Fortsettes)

unge damer. I mellomtiden har H. tatt fram en Webley revolver, springer etter Balterud opp til butikken og når fram akkurat da Balterud slår nummeret. H. sikter og skyter igjennom vinduet. Balterud faller overende på gulvet, badende i sitt eget blod. H. springer inn i butikken og bort til Balterud — setter revolveren mot hodet hans og trykker av. Siden tar H. og ringer til en kollega, som kommer sporenstreks. Disse to tar liket og får det ned til lastebilen og opp på lastepanet. Fortelleren ankom til butikken straks etterpå. Han måtte jo få vasket bort blod og hjerne-masse. Gulvet så ubeskrivelig ut.

H. og «hjelperen» smørte sammen en historie om hvordan bilen med han selv og Balterud var blitt stoppet etter veien av en ukjent som ba Balterud å komme ut. Da så Balterud stiger ut for å se hva dette betyr for noe, blir han skutt rett ned. Denne versjonen førte fortelleren inn i den nevnte «protokollen», som siden ble tatt hand om, og som han siden ikke vet hvor ble av. Men det virkelige hendelsesforløpet ble aldri «bokført». Liket av Balterud ble kjørt til B. og overlevert enken. Hun fikk sjokk da hun fikk se igjen sin mann som et uhyggelig skamfært lik. Men av de to damene som var vitne til det fæle mordet, fikk den ene et sjokk som hun ikke har kommet seg av ennå. Den andre er røff og «fresk».

H. er idag like krakilsk og alkoholglad som i 1945. Men vi har ennå en mann som vet noe. Hans navn er A. L. Det var en kald djevel, må jeg si. — Jeg var mye mere lysten på en kamp med tyskerne enn med ham! Han tok ikke fem øre for å skyte en fiende i ryggen.

Jeg kan legge til for egen regning, at denne A.L. var utsett til fast bødell og var den man vendte seg til, når noen skulle skytes. Det er første gangen jeg har fått en direkte bekreftelse på at h-fronten hadde faste bødler. Jeg har jo visst dette i flere år, men først nå foreligger en direkte bekreftelse.

Hvorfor fortalte denne mannen sin historie? Jeg vet ikke. Det er nok for meg at han har fortalt den et sted. Den er nemlig sann! Den er kontrollert! Samtidig har jeg fått bekreftelse at Paul Staksruds mordere hadde forbindelser i dette distriktet. En mann ved navn O. H. blir stadig nevnt! Men som skrevet står — det er en annen historie!

Tysk professor om —

(Fort. fra side 2)

dommens grunnverdier ver- nes», det er en kjennsgjer- ning at Quisling under ok- kupasjonen alvorlig syslet med tanken om å trekke seg tilbake for å ofre seg for en prestegjerner i den norske kirke, og de siste ord han gav uttrykk for i et «testa- mente» til sine venner og meningsfeller, var båret av kristent syn og viste bl. a. til Johannesevangeliet.

Vi skal ikke ha sagt noe i den ene eller den annen ret- ning her, for den side av hans natur har vi selv intet personlig kjennskap til, men sikkert er det på den annen side at dette med «Universis- men» overhodet ingen rolle spilte dengang for Nasjonal Samlings medlemmer. Dels kjente de vel ikke engang til Quislings artikler om emnet og dels oppfattet de det vel ikke som stridende mot kris- ten tro. Ja, det faktiske for- hold er vel at de mindre, di- rekte antikristne kretser in- nen NS tvert om mislikte at Quisling sto frem som en forsvarer av kristendom- men.

Og la oss da i samme for- bindelse peke på noe annet som man i striden om okku- pasjonstid og okkupasjons- forhold ikke ofrer noen opp- merksomhet. Dette at hva man nå enn kritiserer Quis- ling for i forbindelse med den tyske okkupasjon av Norge, så har dette ingen re- levans til «retts»oppjøret som sådant og til de dømte NS-folk i sin alminnelighet. De har iallfall ingen skyld for og ingen ære av det som hendte og som noen mener var en ulykke for landet og andre mener ikke bare red- det Norge, men hele Norden, fra noe enda mere forferde- lig.

Ingen alvorlig historiker, selv av de mest innbitte for- svarere av the Establish- ments historieverisjon, opp- retholder lenger noen anklage mot Nasjonal Samlings medlemmer for delaktighet i det som gikk forut for den tyske okkupasjon. Ingen er dømt for det og de kan da heller ikke beskyldes for «landsforræderi» i den for- bindelse. Det er riktignok så at enkelte lurvete småhisto- rikere og bokanmeldere for- søker å blande kortene på dette punkt og at det kan- skje også i noen utstrekning finner gjenklang hos den dårligst orienterte del av det brede publikum, men det faktiske forhold er altså at de NS-medlemmer som har grepet til orde om dette spørsmål ingenlunde «ber for sin syke mor». De er like lite parter i den sak som hvemsomhelst av historiker- ne og anklagerne forøvrig.

Efter at dette — efter vår mening høyst nødvendige — er sagt, vender vi da tilbake til professor Loock og hans bok om Quisling, Rosenberg og Terboven, som altså nå er kommet i norsk overset- telse.

Rent bortsett fra dette at Loock fremstiller Quisling som en forskruet filosof med messiaskomplekser, så gir han også et bilde av ham som upraktisk, udugelig og en marionett for andre. Og disse andre er da nærmest Hagelin (hos Hayes var det som kjent professor Her- mann Harris Aall), Rosen- berg og Scheidt, admiral Ra- eder og korvettenkapitän Schreiber, foruten naturlig- vis Terboven. Og denne ver- sjon av den «udugelige» Quisling, som var så dum at han ikke engang oppfattet at han ble utnyttet, blir grepet med begjærighet spesielt av Aftenpostens kvinnelige bok- anmelder.

Vi har selv tidligere pekt på at Quisling ikke var noen «praktisk politiker» i vanlig norsk parlamentarisk for- stand, en kompromissenes korridorpolitiker og en lu- rendreier efter vanlig parti- politisk oppskrift. Det er vel nettopp hovedgrunnen også til at han for slike folk og deres talerør og tilhengere forekommer så «gåtefull». Quisling var, som bl. a. den kjente tyske forfatter, pro- fessor Günther, sterkt under- streker i sin bok om Hitler i motsetning til denne en statsmann av store dimen- sjoner, faktisk den eneste slik statsmann i Europa iallfall, i denne tidsepoke. Men han var altså som nevnt in- gen vanlig «praktisk» dags- politiker av dusintypen, bl.a. fordi han selv var så retlin- jet at han trodde for godt om folk.

Og her er man kanskje inne på dette med «marionett». Det er neppe tvil om at Quisling selv, og kanskje enda mere hans navn, ble mis- brukt av folk han stolte på. Vi sikter her i første rekke til den Hagelin, som virke- lig var en «gåte» i denne sammenheng, og Rosenberg, for bare å nevne noen. Vi har selv i sin tid i en bokanmel- delse i «Dag og Tid» også gitt uttrykk for at den parti- strid som i 1937 førte til ad- vokat Hjorts uttreden og til at partiet ble redusert til «en sekt», som bokens forfatter kalte det, i første rekke skyl- tes at partifunksjonærene ved hovedkontoret sammen med ledelsen i Oslo kom i strid med hirsjefen og fyl- kesfører i Akershus, advo- kat Hjort, og efter å ha del- vis misbrukt Quislings navn, sluttelig også trakk ham inn i den ulykksalige striden.

Men hvem er det forøvrig som ikke er «marionett» for noen eller noe i en slik for- bindelse, eller i forbindelse med de begivenheter som trakk Norge inn i annen ver- denskrig?

Det er klart at så lenge man lever i menneskelige samfunn, så blir man imel- lom «marionett» for noen el- ler noe såfremt man da ikke er en forstokket og envis dik- tator som overhodet ikke hø- rer på noen. Selv Hitler var jo ikke det. Og Quisling var så visst ingen diktatorstype. Han hørte på andre, kanskje imellom litt for meget efter- som hans menneskekunn- skap imellom sviktet fordi han altså trodde for godt om folk. Og det er jo direkte komisk å se ham fremstillet samtidig som en brutal dik- tator og en «marionett» som lot seg dirigere av andre.

Det burde forøvrig også forekomme en historiker som Loock litt besynderlig dette at en forskrudd filosof, en upraktisk og udugelig ma- rionett for andre, bevislig var en energisk og aktiv ge- neralstabsoffiser, en mann som på en imponerende må- te ledet det store hjelpear- beide i Ukraina og i Armenia på Nansens vegne, en opp- gave som krevet både prak- tisk sans, selvstendighet og sunn fornuft. Hvorledes kun- ne han plutselig bli så totalt forandret. Hvorledes kan det forklares med noen grad av rimelighet? Det måtte da væ- re på den måte Benjamin Vogt kom ut av dilemmaet på. Han hevdet at Quislings innsats under hjelpearbeidet var sterkt overdrevet av ham selv, og at det igrunnen in- tet rosverdig var ved den. Men det strider riktignok mot alt det som har vært sagt og skrevet, av Nansen selv, av de ukrainske myn- digheter og mange andre som burde vite det.

Så professor Loocks ver- sjon synes ikke å være min- dre «gåtefull» enn de tidli- gere.

*

Vi skal i endel artikler fremover se nærmere på de forhold professor Loock om- taler i sin bok og på noen av de efter vår mening høyst lettvinde konklusjoner han med «teknisk» norsk hjelp kommer til. Men la oss slut- telig i denne innledende arti- kkel se litt på hvem nå denne professor Loock, som vår egen professor Skodvin skryter slik av, egentlig er.

På bokomslaget i den nor- ske utgaven heter det at han er født i 1927, men det for- lyder intet om hva han fore- tok seg i tenårene i Det tred- je Rike. Hvis han overhodet har oppholdt seg i Tyskland da, så må han vel iallfall ha

vært med i Hitler-Jugend og burde vel også som sine ka- merater ha kjempet med i sluttkampen. Og er så tilfel- le, må vi nok si at hans ut- vikling sett fra et nasjonalt tysk standpunkt må karakter- iseres som bedrøvelig. For opp til denne dag har vi fak- tisk ikke lest en historie- fremstilling av en tysker så helt utelukkende sett med de utenlandske seierherrerens ø- yne. Enhver påstand fra den kant, enhver billig propagan- dapåstand fra Tysklands fi- ender serveres uten å blunke som historisk sannhet av denne bedrøvelige etterkrigs- tysker, som selvom han alt- så personlig slett ingen skyld kan ha, angrer så det knaker på det nye Tysklands vegne.

Dette er i og for seg slett ikke noe usedvalig i dette ut- trolige Tyskland som opp- stod på ruinene av Det tredje Rike, men så rendyrket som hos denne Loock kan vi ikke minnes å ha sett det. Oss er det ubegripelig at en av tysk blod virkelig kan få seg til å innta en slik holdning selv- om vedkommende har gått i så god en skole som i Insti- tut für Zeitgeschichte i Mün- chen, seierherrenes store hjernevaskings- og omskole- ringsinstitusjon, som når det gjelder ensidig historiefrem- stilling, for ikke å si historie- forvanskning, til og med overgår Skodvins Historisk Institutt. Når så denne seier- herrenes historiedisippel ef- terpå havner ved Freie Uni- versität, de venstreradikale anarkisters og opprørske studenters hovedbøle, så for- står vi jo godt at han i et foredrag i Oslo nylig føler trang til å plasere seg i en annen sammenheng for over- hodet å bli trodd.

Som vi før har nevnt, hev- det professor Loock, vel som et svar på efter vår mening høyst berettigede påstander om at han var venstreradikal og at også hans forskning måtte tas med en klype salt av den grunn, at han tvert- om var «konservativ». Vi vet ikke om han da holdt seg til normene i det norske Høyre, som jo også sier seg å være «konservativt», mens det i vir- keligheten går i spissen for oppløsningen og antinasjon- alismen. For der i gården vil man kanskje ikke legge så megen vekt på at denne «konservative» professor fra det venstreradikale universi- tet, som en naturlig ting i forordet til sin Quislingbok siterer de ikke ukjente her- rer Marx og Engels. Vi har i og for seg intet å innvende mot at disse to herrer peker på at under alle historiske hendelser er det eksistensen av levende menneskelige in- divider som er forutsetning. Men vi synes nok det er noe underlig at denne tyske, efter sigende høyremann har fordypet seg så i marxis-

mens profeter at han finner det naturlig først og fremst å sitere dem når det gjelder de rene selvfølgheligheter. For heter det ikke i en gammel norsk slager: «Si meg hvem du omgås med og jeg skal si deg hvem du er»? Og hans iherdige spark til Hegel sier vel også sitt?

Vel, denne «konservative» tyske professor med sitt tvil- somme miljø og sin noe tvil- somme fortid, har altså over- raskende følt seg kallet til å behandle Quislings forhold i sammenheng med hva ondt der kan sies om Det tredje Rikes menn, i denne sam- menheng ikke bare Rosen- berg, men enda mere, om- enn mere skjult, Adolf Hit- ler. «Man merkt die Absicht und wird verstimmt», sier et gammelt tysk ord. Men her i Norge merker man åpenbart ingen ting. Hva gjør så den- ne tyske historieforskeren, for hvem det øyensynlig først og fremst kommer an på å tale med seierherrenes tunge og å varetta visse ven- streradikale interesser, som han så forbløffende kaller «konservative»? Vi overlater ordet til ham selv i forordet til boken:

«Magne Skodvin har hjulpet på alle måter. — Hans bok fra 1956, «Striden om okku- pasjonsstyret i Norge» (hvor han ikke engang omtaler kapitula- sjonsavtalen i 1940!) satte meg på sporet som jeg syntes jeg må- te følge. Magne Skodvin har også stilt aktstykker og andre kilder som er samlet i Historisk Insti- tut (Skodvinianernes eget histo- rieinstitutt) til disposisjon. Det var han som hjalp meg så jeg kunne bruke arkivene i Oslo, og han var stadig oppmerksom på de vanskeligheter som en utlen- ding har når det gjelder norsk historie.» (Sic!)

Vi hører videre at bortsett fra Skodvin, forholder det seg slik at «Viktige impulser ga Olav Riste (redaktør for «motboken» på engelsk mot Hewins). Like så stor verdi hadde henvisningene som Hans Olav Brevig ga meg, og jeg fikk bruke hans bok «NS fra parti til sekt» i manu- skriptform. Kildene er altså i den skjønneste orden og resultatet er forsåvidt gitt før Loock begynte å skrive om norsk historie. Den del av hans arbeide er derfor fra et historisk synspunkt nokså verdiløst bortsett fra der hvor han kan henviser til hit- til ukjente tyske dokumenter og der hvor han formår iallfall delvis å frigjøre seg fra sine tekniske rådgivere fra jøssingsiden i Norge. Men også hans vurdering av de tyske dokumenter preges jo i høy grad av de skodvinøyne han ser med og av hans syn på Det tredje Rike.

Men dette får vi se på i de- taljer i kommende artikler. (Fortsettes)

Den tyske Bonn-marsj —

(Forts. fra side 1)

litisjef opplyste at man var «rustet» til alle eventualiteter.

Bare mot forevisning av «Ausweis» og oppgivelse av ærend ble man lukket inn gjennom avsperringene. Det gjaldt også Politikens korrespondent, hvis kontor ligger i regjeringskvarteret. På det sted hvor jeg (Bjørge Visby) slapp inn mot forevisning av tysk pressekort, lå der ruller av piggråd parat.

Demonstrasjonen var organisert av Den Tyske Folkeunion og et halv dusin andre mindre grupper under slagordene «Noch ist Deutschland nicht verloren» og «Verzucht ist Verrat» (d.v.s. avkall på Øst-Tyskland og områdene øst for Oder-Neisse er forræderi).

Et par tusen mennesker var møtt opp fra begynnelsen, men etterhånden som marsjen satte seg i bevegelse svulmet antallet betydelig opp.

Militærmarsjer som «Alte Kameraden» og «Hoch Heidicksburg» hilste demonstrantene i Bad Godesberg. Hovedtaleren ved møtet var professor Münch, som sammenlignet østavtalene med Versaillestraktaten, som måtte bekjempes «fordi den aldri kunne føre til fred.»

Man understreket at østtraktatene var folkerettslig ugyldige og til enhver tid kunne rives istykker «som en lapp papir». Dette ble hilst med stormende bifall.

Det var et blandet publikum som deltok i demonstrasjonen, deriblant noen stormtropper som ville ha gjort Hitlers SA misundelig.

En kjempestor mann med tatoveringer på den hårete underarm hadde en original wehrmachtshjelm dlinglende ved beltet og en stokk i hånden.

Det var også en del helt unge menn, som gikk rundt og prøvet å ligne gamle wehrmachtssoldater, noen av dem med beltespinner med «Gott mit uns» og enkelte med gamle stålhjelmer og svære støvler.

En «Gauleiter» fra Hamburgavdelingen av Det hjemstavnstro Ungdomsforbund fortalte at tegnet på den sort-rød-hvite fane han stod med, og som på avstand grangivelig lignet et hakekorsflagg, var et runeteegn som betød «frihet».

I sovevogn til Moskva

Andre gikk rundt med et rødt W. De kalte seg Wik-inggruppen. Andre skiltet med W for «Widerstand» — motstand. Naziaktig heraldikk i mange forskjellige avskygninger blomstret på plassen.

Slagordene var ikke uten

NOE MUFFENS OGSÅ MED KRUTSJOVS DØD?

Krustsjovs død skyldtes ifølge den offisielle versjon et massivt hjerteanfall, men i vestlige etterretningskretser verserer det nå rykter om at det kanskje lå noe annet bak. Den første grunn til skepsisen er at han døde på et sykehus som har et meget dårlig rykte. Det har vært betegnet som «knoohas», eller et siste sted for politikere og andre man ønsket å kvitte seg med. En annen grunn er at bare to uker før hans død kom det meldinger om at folk fra den røde hær var hørt synge en høyst opprørske sang hvis reifeng inneholdt «Nikita pridio» (Nikita vil komme tilbake). WASHINGTON OBSERVER som meddeler dette, tilføyer at for det russiske folk stod «Nikita» som den første og

appell. Hvem kunne stå for et taktfast et som «Gegen Scheel und Willy Brandt, für ein freies Vaterland»? Eller «Breslau, Königsberg, Stettin — deutsche Städte wie Berlin».

En løsgjenger gikk rundt med et skilt hvor det stod henvendt til Mikkil, urtyskeren, den søvnige bonde: «Mikkil, våkn opp, du ligger i sovevognen til Moskva!»

Da toget satte seg i bevegelse brølte en høytalervogn i spissen en taktfast sang i wehrmachtstil. Det kunne ha vært et opptak fra 1941.

Demonstrasjonstoget gjentled av hatefulle og provoserende rop. Politiet var forberedt på sammenstøt og en hel avdeling grønnuniformerte politifolk gikk i spissen.

Mens møtet var preget av tildels grotesk utseende ekstremistgrupper, begynte demonstrasjonen under marsjen mere å ligne en demonstrasjon med mange alminnelige mennesker, dog med et iøyenfallende fravær av alt som kunne betegnes som intellektuelle typer (!) —

Demonstrasjonen var ikke nær så stor som lørdagens i Bonn til fordel for østavtalene (i norsk presse var den ikke engang tiendeparten så stor!) — som man da også gjentatte ganger har konstatert har klart flertall bak seg i befolkningen.

Frem for alt var det et vitnesbyrd om den polarisering og spenning som har oppstått i forbindelse med den siste ukes politiske begivenheter i Bonn, som kuliminerte med opposisjonens forsøk på å styrte regjeringen.»

eneste virkelige russer som leder av regjeringen i de mere enn 50 år siden bolsjevik-revolusjonen. De andre var enten jøder som Sverdlov, Trotsky og Stalin, mongoler som Lenin eller tartarske basterder som Bulganin og Bresjnev.

DET TRAUSTE HØYREORGAN

Aftenposten, har det travelt om dagen. Ikke nok med at det har egne partibekymringer å slite med — jfr. Høyres kroniske tilbakegang — men nå sørger det også på Arbeiderpartiets vegne. Det var større gråt i Aftenposten over de 1. mai-demonstrasjoner som gikk LO og Arbeiderpartiet mot enn i selveste Arbeiderbladet, som iallfall forsøkte å holde gode miner til slett spill. Dertil må det også gråte en skvett over den tyske sosialdemokratiske forbundskansler og hans vaklende regjering. Da den tyske opposisjon, som man skulle tro lå en konservativ avis nærmest, ikke klarte å velte Brandtregjeringen med sitt mistillitsforslag, slo Aftenposten opp over mange spalter: «Foreløpig lettelse i Europa — vest-tysk kurs angår hele det vestlige samarbeide.» Ja, hva kan ikke kjærlighet til EEC gjøre ut av selv norske «konservative»!

Nei, han var — —

(Forts. fra side 5)

innrømme motparten den samme rett til å kreve det av sine?

Det er og blir absurd å vente at de som avskydde demokratiet, skulle kjempe for det — og dermed kjempe mot det de elsket og så som det sanne og gagnlige.

«Kjemp for alt hva du har kjært» — ikke for alt du har den dybeste uvilje mot! Skulle ikke dette være en selv-sagt menneskerett? Kort sagt: Det er sine idealer og verdier man er trofast eller troløs mot. Og man kan ikke forråde det man står i åpenlys kampstilling til.

Dette var den ene grunn: selve forræderibegrepet.

Den andre har med Quislings person å gjøre: Den som kjente Quisling, vet med hundre prosent sikkerhet at det ikke fantes mulighet for svik eller troløshet i hans karakter.

Trondheim

Gunnar Næss

TRISTE GREIER

I rapporten fra Forsvarets Sanitet for 1970 kan man se at norsk mannlig ungdom blir både fysisk og psykisk dårligere for hvert år som går. Nå er man oppe i hele 43,6 % som kjennes udyktige eller arbeidsdyktige B av dem som skulle avtjene verneplikten. Og nesten 10 % kjennes udyktige av psykiske årsaker, noe man igrunnen lettere forstår når man ser på visse eksemplarer av norsk ungdom av idag.

DET NORSKE NATO-VRØVL

angripes igjen i utenlandske NATO-kretser. Man finner det på bakgrunn av den sovjetiske oppladning meningsløst fra et militært standpunkt at ikke faren møtes med en multi-nasjonal styrke i Nord-Norge. Men det er jo typisk norsk. Man skal være med i alle slags overnasjonale organisasjoner, men man vil ikke ta konsekvensen av det i praksis. I annen verdenskrig førte det til at den ene krigførende okkuperte Norge fordi vi erklærte å ville være nøytrale, men ikke ville ta konsekvensene av det.

I MIDT-ØSTEN

ser det ut til å brygge opp til noe igjen. USA har pumpet Israel fullt av offensive våpen, ikke bare fly, men nå også de mest langtrekkende selvdrevne kanoner i verden. De kan skyte ut granater på 67 kilo. Videre har de krigeriske israelere fått en ny type rakettkastere som kan avfyre 32 raketter samtidig. Resultatet er naturligvis at Sovjet på sin side har startet en ny leveranse av moderne våpen til araberlandene og at man i et sovjetisk-egyptisk felleskommuniké erklærer at Sovjet godtar også «andre metoder enn de politiske i Midt-Østen». Noe som igjen får den norske dagspresse til å skrike over seg på det fredelige Israels vegne.

NORGE OG ROMAUNIONEN

En av dem som vel har markert seg sterkest innen Romaunionen hittil er den sosialdemokratiske bondedreper Sicco Mansholt, nylagt president i Europakommisjonen. Så hva er naturligere enn at det rabiate EF-bladet VG ofrer et helsides intervju på denne personasje som nå tar sikte på å komme også den norske odelsbonde tillivs. Om han

ikke har vært livegen før, så skal han bli det nå! Med støtte av skogeiere i Hedmark og andre steder, for frende er alltid frende verst. Vi minnes hine hårde dage i tredveårene da Bondepartiet laget sin allianse med det også den gang sterkt industrielt betonte Arbeiderparti under mottoet «By og land, hand i hand». Noe et NS-blad endret slik: «Ild og vann, hand i hand.»

VI NEVNT

Aftenpostens sorg over 1. mai-fadæsen til arbeiderpartilederne og tilføyer bare her at det dog ikke gråt så kraftig at det glemte litt småsvindel i samme anledning. «EF-motstanderne mønstret sterkest» slår bladet motstrebende fast, men bringer samtidig et stort bilde fra demonstrasjonstogene, hvor man bare ser en fane med «Stem Nei», mens det ellers er pilt ut og montert opp en rekke faner med forsvar for Romaunionen.

TYSK OG RUSSISK I COMECON

I det østeuropeiske handelsamkvem er tysk og russisk de eneste offisielle forhandlingsprog. Sprogene i alle de andre sosialistiske land regnes for sjeldne sprog og blir derfor ikke anvendt. Det polske blad «Polityka» klager bittert over dette. Riktignok har svært mange i folkerepublikken Polen måttet lære seg russisk, men på den annen side har man der, som bl.a. i Norge, latt det gå ut over tysken, så nå står man der.

FOLK OG LAND

Kierschowgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser 1972:

Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 35,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450

Løssalg kr. 2,—

Utgever A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo